

- **UN CHIEN ANDALOU / UN GOS ANDALÚS (Luís Buñuel i Salvador Dalí, 1929)**

Títol Original: Un perro andaluz.

País: Espanya

Any: 1929

Director: Luis Buñuel Portolés.

Guionista: Luis Buñuel i Salvador Dalí.

Compositors (gènere de música): Richard Wagner, EL GÈNERE musical es el tango i una part de la composició clàssica de "Tristán e Isolda".

La primera, més passional i extrema, acompanya els esdeveniments igualment extrems (la fulla tallant l'ull, els pensaments sexuals de l'home cap a la dona...); la segona, major en elegància, subtil i intel·lectual, ens portarà a instants més elevats i idealistes (el passeig amb bici, la mort...).

Durada: 17 minuts (430 metres)

Fotografia: Albert Duverger (BN)

Producció: Luis Buñuel Portolés.

Actors: Simone Mareuil (la dona), Pierre Batcheff (l'home), Luis Buñuel (l'home de la navalla), Jaume Miravittles i Salvador Dalí (maristes).

Cartell:

Francia

Curiositats o anècdotes:

El curtmetratge sorgeix de la confluència entre dos somnis, el de Dalí - una mà plena de formigues, i el de Buñuel- un ganivet que talla un ull.

Per fer el guió es va acordar seguir un patró que consistia en; no acceptar cap imatge o idea susceptible de dur a l'espectador a una explicació racional, psicològica o cultural.

Es va fer amb 45.000 pesetas que els hi va prestar la mare de Buñuel.

La pel·lícula en comptes de haver-se anomenat un gos andalús, podria haver-se anomenat d'unes altres dos formes més:

"Es peligroso asomarse al interior" y "El marista en la ballesta".

Sinopsis:

Va ser una pel·lícula antivanguardista que no tenia res a veure amb la vanguardia d'aquell moment.

La pel·lícula comença amb l'escena on un home afilant la navalla d'afaitar mentre observa desde el balcó com un núvol afilat talla la lluna plena, del mateix mode que ell tallarà el ull d'una dona amb la navalla. Això té ha veure com he dit abans, en la representació física de el somni Buñuel.

Segueix un fil conductor on els personatges principals no paren de barallar-se entre ells, ja que, l'home sent una excitació sexual que li provoca seguir a la dona fins començar-la a grapejar els pits i fundint-se en les natges. En aquesta acció l'home es troba amb els ulls blancs envaït per l'extàsi, la dona s'intentarà defendre i escapar. En una d'aquestes es veurà com la dona deixa atrapada la mà de l'home en una porta, i d'aquesta surten les formigues que es referencien en el somni de Dalí.

En la següent escena surt un ciclista pedalejant per un carrer desert. Aquest està connectat amb el jove de la escena anterior, qui està llegint i de sobte s'aixecà i tira el llibre, provocant que el ciclista tingui un cert paral·lelisme amb el llibre caient-se al terra. Apareix la dona que baixa les escales per besar-lo freneticament. minut 3:50

Aquesta disposa la roba del ciclista sobre el llit. De la seva mà surt formigues i el jove es queda mirant-les sortir.

MINUT: 5:24

La noia i el jove presenciaren l'escena desde l'habitació, aquesta li provoca al home una gran excitació sexual, així doncs començarà a perseguir a la dona fins començar-la a grapejar els pits i fundint-se en les natges. En aquesta acció l'home es troba amb els ulls blancs envaït per l'extàsi, la dona s'intentarà defendre i escapar.

MINUT: 9:14

S'acaba tancant en una altre habitació, però deixa atrapada la mà del jove d'on començaran a sortir formigues. La nova habitació es idèntica a l'anterior i es troba el cos del ciclista en el llit. Un home amb posat autoritari ordena a l'home de les robes extravagants que les llanci per la finestra. Un nou rètol «A la primavera» apareix sobreimpresionado en el cel on es veu un paisatge desert en el qual estan enterrats fins al pit l'home i la dona, segons conclou el guió original, «cecs, amb els vestits estripats, devorats pels llamps del sol i un eixam d'insectes».

- **ENTR'ACTE / ENTR'ACTE (René Clair, 1924)**

Títol Original: Entr'acte

País: França

Any: 1924

Director: René Clair

Guionista: Francis Picabia i René Clair

Compositors (gènere de música): Erik Satie i Henri Sauguet. El director de l'orquestra el dia de l'estrena va ser Roger Désormière.

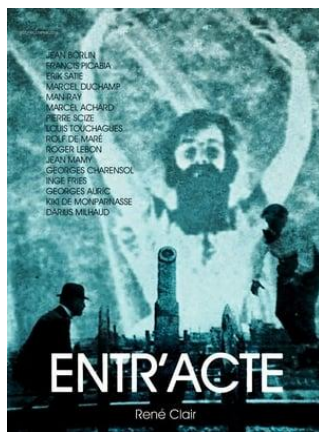
Durada: 22 minuts

Fotografia: Jimmy Berliet

Producció: Rolf de Maré

Actors: Jean Börlin, Inge Friss (Mlle Friss), Francis Picabia, Marcel Duchamp, Man Ray, Darius Milhaud, Marcel Achard, Georges Auric, Georges Charensol, Roger Le Bon, Jean Mamy, Rolf de Maré, Erik Satie, Pierre Scize, Louis Touchagues.

Cartell

Curiositats o anècdotes:

Es diu que la pel·lícula fa una al·lusió a la vida del poeta Arthur Cravan, sobre la base de l'aparició d'objectes com un canó de guerra, el ballet, guants de boxa, un vaixell de paper, un mort que desapareix, entre altres, objectes que van estar presents en situacions de la seva vida.

Sinopsis:

La pel·lícula comença amb dos homes que s'apropen a un canó i l'encenen. Les seqüències es van succeint de manera incoherent. Tot un muntatge d'imatges ens condueix cap a una ballarina que es transforma en un home barbut i un vehicle fúnebre que circula pels rails d'una muntanya russa.

Curtmetratge → <https://www.facebook.com/watch/?v=648378015189417>

<https://www.doctorojiplatico.com/2013/02/entracte-entreacto-1924rene-clair.html>

- **L'ÉTOILE DE MER / L'ESTRELLA DE MAR (Man Ray, 1928)**

Títol Original: L'étoile de mer

País: França

Any: 1928

Director: Man Ray

Guionista: Robert Desnos (Poema)

Compositors (gènere de música): Erik Satie i Henri Sauguet. L'instrument principal és el violí i els instruments de corda fregada.

Durada: 16 minuts

Fotografia: Man Ray (B&W)

Producció: Man Ray

Actors: Jean Börlin, Inge Friss (Mlle Friss), Francis Picabia, Marcel Duchamp, Man Ray, Darius Milhaud, Marcel Achard, Georges Auric, Georges Charensol, Roger Le Bon, Jean Mamy, Rolf de Maré, Erik Satie, Pierre Scize, Louis Touchages.

Cartell:

Curiositats o anècdotes:

La pel·lícula es realitza a partir d'un poema de Robert Desnos que li va llegir a Man Ray durant un sopar privat,

Sinopsis:

El protagonista posseeix una estrella de mar, que és la personificació mateixa d'un amor perdut, totalment perdut. El realitzador subratlla amb filtres de gelatina (en dir d'alguns, utilitzats per a burlar la censura de l'època), i components eròtics que transcorren a través de conceptes canònicament surrealistes, com el del amour fou.

<https://www.doctorojiplatino.com/2013/01/man-ray-lettoile-de-mer.html>

L'Étoile de mer

Qu'elle est belle

Après tout
Si les fleurs étaient en verre
Belle, belle comme une fleur en verre
Belle comme une fleur de chair
Vous ne rêvez pas!
Belle comme une fleur de feu
Les murs de la santé
Qu'elle "était" belle
Qu'elle "est" belle.

Robert Desnos

<https://www.youtube.com/watch?v=cSNbXybrPq8> → curtmetrartge

- **LA SANG D'UN POÈTE / LA SANG D'UN POETA (Jean Cocteau, 1932)**

Títol Original: La sang d'un poète.

País: França

Any: 1932

Director: Jean Cocteau.

Guionista: Jean Cocteau.

Compositors (gènere de música): Georges Auric.

Durada: 50 min.

Vestuari: Coco Chanel

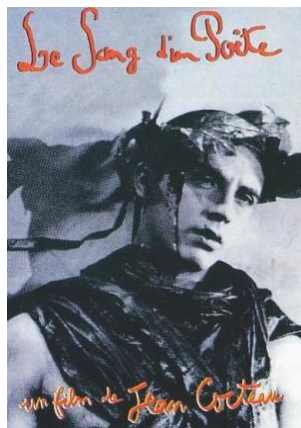
Fotografia: Lee Miller

Producció: Vicomte de Noailles

Actors:

- Lee Miller
- Pauline Carton
- Odette Talazacuez
- Feral Benga
- Enrique Riveros
- Jean Desbordes

Cartell:

Curiositats o anècdotes

Va ser el Vescomte de Noailles, famós mecenes, qui va finançar la seva primera pel·lícula. Titllada de pretensiosa i egocèntrica, retrata una personal incursió en les pors i obsessions d'un poeta, la seva relació amb el món que li envolta i l'eterna preocupació pel problema de la mort.

Sinopsis:

Curtmetratge :

<https://www.lesdoucheslagalerie.com/video/6-jean-cocteau-le-sang-d-un-poete-1932/>

Titllada de pretensiosa i egocèntrica, retrata una personal incursió en les pors i obsessions d'un artista, la seva relació amb el món que li envolta i l'eterna preocupació pel problema de la mort. La pel·lícula està dividida en quatre parts, on aquestes pors cap a la mort sempre estan impulsades a partir d'una veu mental (personificada en una estàtua) que interactua amb el protagonista, encara que cada part acaba amb la mort d'algú o, el més semblant a això, un somni profund.

En la primera part el personatge principal es un artista que dibuixa un rostre, es sobressalta quan la boca d'aquest es comença a moure. Frota la boca del rostre que ha dibuixat, i aquesta es traspasa a la seva mà provocant que caigui, dormit, al llit. Al despertar col·loca la boca de la seva mà contra la d'una estatua femenina.

minuts: 05:05/10:45

En la segona part l'estàtua comença a parlar al personatge engatusant-lo dient-li que passi a través d'un mirall. Aquest el transporta a un hotel on a través d'un pany on veu diferents persones com: un fumador d'opi i una persona hermafrodita. Després se li entrega una pistola i una veu li diu com disparar-se el cap, ell ho fa però no mor. Es cansa d'aquest tipus de dimensió i torna a travessar el mirall i trenca la estatua. Minuts 15:15/ 25:30/ 27:00

En la tercera part es canvia d'escena i apareixen alguns estudiants barallant-se amb boles de neu. Un dels nois li llança a un altre una de les boles de neu i el mata, sembla ser que no era una bola de neu sinó una tros de marbre. Minut 32:42

La quarta i última part un noi sembla jugar cartes amb una dona, dic sembla perquè en realitat està fent trampes. Estan jugant sobre una taula que està disposat sobre el cos mort del noi de l'anterior part. El noi agafa un as de cors de la jaqueta del noi mort, però el seu àngel de la guarda apareix absorbint el cos del mort i extraent-li la carta robada al noi, se'n va per unes escales. El noi s'acaba suïcidant perquè perd el joc i la dona es transforma en l'estatua del principi i se'n va a través de la neu. Al final la estatua es ostra juntament amb una lira. minut. 34:12.